

รักนบี ﷺ และเครื่องหมาย :
การปรารถนาที่จะเห็นและอยู่ร่วมกับท่าน

﴿ حب النبي ﷺ وعلاماته، العلامة الأولى : الحرص على رؤيته وصحبته ويكون

فقدهما أشد من فقد أي شيء آخر في الدنيا ﴾

[ไทย – Thai – ไทแลนด์]

ดร.ฟัฎลุ อิลลาฮีย์

แปลโดย : อูสมัน สามะ, ไฟซอล ตำฏ

ผู้ตรวจทาน : ซุฟอัม อุษมาน

ที่มา : หนังสือรักนบีและสัญญา

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿ حب النبي ﷺ وعلاماته، العلامة الأولى : الحرص على رؤيته وصحبته ويكون

فقدتهما أشد من فقد أي شيء آخر في الدنيا ﴾

« باللغة التايلاندية »

د. فضل إلهي

ترجمة: عثمان عبدالصمد و فيصل داود

مراجعة: صافي عثمان

المصدر: كتاب حب النبي ﷺ وعلاماته

2011 - 1432

IslamHouse.com

การรักนบี ﷺ และเครื่องหมายบ่งชี้ถึงความรักดังกล่าว

ตอนที่สาม

เครื่องหมายแห่งการรักนบีผู้มีเกียรติ ﷺ

การรักนบีผู้มีเกียรติ ﷺ นั้นมีสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายหลายประการด้วยกันซึ่งบรรดานักวิชาการมุสลิมได้ระบุไว้แล้ว ตัวอย่างเช่นที่ อัล-กอฎี อียาฎ ได้กล่าวว่า “หนึ่งในเครื่องหมายแห่งการรักนบี คือ การสนับสนุนแนวทางของท่านพร้อมปกป้องศาสนา(ที่ท่านนบีได้นำมา) และปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ร่วมกับท่านเพื่อจะได้ทุ่มเททั้งชีพและทรัพย์สินเพื่อท่าน”¹

อัล-หาฟิซ อิบน์ ญะญ็ร ได้กล่าวว่า “และหนึ่งในสัญลักษณ์ดังกล่าวก็คือ เมื่อเขาได้รับข้อเสนอ(สมมุติ)ให้เลือกระหว่างที่ต้องสูญเสียของบางสิ่งบางอย่างของตนกับการที่ต้องสูญเสียการได้พบเห็นท่านนบี ﷺ เขาจะมีความรู้สึกลำบากใจยิ่งที่จะต้องสูญเสียประการหลัง(การที่ไม่ได้พบท่านนบี)มากกว่าการสูญเสียของบางสิ่งบางอย่างของตนไป จึงนับได้ว่าเป็นผู้มีคุณลักษณะของผู้ที่รักนบีดั่งที่กล่าวข้างต้นจริง ไม่เช่นนั้นแล้วก็คงไม่อาจนับว่าเป็นผู้หนึ่งที่รักนบีอย่างแท้จริงได้ และสิ่งเหล่านั้นชี้ว่าจะขึ้นอยู่กับการที่มีความรู้สึกดังกล่าวหรือไม่เพียงอย่างเดียว แต่มันต้องมีส่วนร่วมในการให้ความช่วยเหลือแนวทางของท่าน(ยึดปฏิบัติสุนนะฮ์ต่างๆ) พร้อมปกป้องศาสนา(ที่ท่านนบีได้นำมา) และต่อสู้พิทักษ์ปกป้องการทำลายของเหล่าศัตรู รวมไปถึงการสั่งใช้ในสิ่งที่เป็นคุณธรรม และห้ามปรามในสิ่งที่เป็นบาป”²

และท่านนักปราชญ์ อัล-อัยนียู ได้กล่าวว่า “พึงทราบเถิดว่า การรักศาสนทูต ﷺ คือ การมุ่งมั่นในการที่จะปฏิบัติตามท่านและละทิ้งการขัดต่อท่าน ซึ่งมันเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในอิสลาม”³

เราจึงสามารถสรุปคำพูดของบรรดานักวิชาการที่ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับสัญลักษณ์แห่งการรักนบีผู้มีเกียรติ ﷺ ได้ดังนี้

1. ปรารถนาที่จะพบเห็นท่าน และร่วมเป็นมิตรสหายกับท่าน ซึ่งมันมีค่ายิ่งกว่าการสูญเสียสิ่งอื่นใดบนโลกนี้
2. พร้อมที่จะอุทิศชีพและทรัพย์สินเพื่อท่านนบี ﷺ
3. น้อมรับและปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน พร้อมทั้งห่างไกลจากการสั่งห้ามของท่านนบี ﷺ

¹ บทอธิบายของ อัน-นะวะวีฮ์ ในเศาะฮีหฺ มุสลิม 1/16

² ฟัตหุลบารี 1/59

³ อุมดะตุลกอรี 1/144

4. ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนแนวทาง(สุนนะฮฺ)ของท่าน พร้อมปกป้องบทบัญญัติต่างๆ ของศาสนาอิสลาม

ใครก็ตามที่มีสัญลักษณ์แห่งการรักนบี ﷺ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็สมควรที่เขาต้องสรรเสริญพระองค์อัลลอฮฺ ที่ทำให้เขาได้มีความรักต่อท่านนบี(ผู้มีเกียรติและผู้เป็นที่รัก ﷺ) และขอให้ยื่นหยัดอย่างนี้สืบไป

ส่วนผู้ใดที่ไม่มีเลยหรือพอมิบ้างเพียงบางส่วน ก็ต้องรีบพิจารณาสอบสวนตัวเอง ก่อนที่จะถูกสอบสวนในวันกิยามะฮฺซึ่งทรัพย์สมบัติและลูกหลานจะไม่อำนวยความสะดวกอะไรให้เขาได้เลย เว้นแต่ผู้มาหาอัลลอฮฺด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ผ่องใสเท่านั้น และไม่มีสิ่งเร้นลับใดๆ ที่ปกปิดสำหรับอัลลอฮฺ และอย่าพึงคิดหรือพยายามที่จะหลอกลวงอัลลอฮฺและบรรดาผู้ศรัทธาเป็นอันขาด!? แท้ที่จริงแล้ว ผู้ที่กระทำเช่นนั้น หารู้ไม่ว่าเขากำลังหลอกลวงตัวเองต่างหาก

﴿يُجَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ﴾

(البقرة: 9)

ความว่า “พวกเขา พยายามที่จะหลอกลวงอัลลอฮฺ และบรรดาผู้ศรัทธา แต่พวกเขาไม่ได้หลอกลวงใคร นอกจากพวกเขาเอง และพวกเขาหาได้ตระหนักไม่“ (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 9)

และด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮฺ ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงสัญลักษณ์ต่างๆ เหล่านั้นโดยอธิบายผ่านตัวอย่างความรักของบรรดาเศาะหาบะฮฺ(สาวก)ของท่านที่มีต่อท่านนบี ﷺ พร้อมๆ กับเปรียบเทียบสภาพความเป็นจริงของเราในยุคปัจจุบัน เพื่อให้อัลลอฮฺจะได้ทรงปรับปรุงและชี้ทางนำแก่พวกเราด้วย ในการนี้ข้าพเจ้าจะแยกกล่าวถึงทุกๆ สัญลักษณ์ไว้เป็นบทๆ เป็นการเฉพาะ อินชาอัลลอฮฺ (ด้วยพระประสงค์ของอัลลอฮฺ)

บทที่หนึ่ง สัญลักษณ์ประการแรก

ปรารถนาที่จะพบเห็นท่านนบี ﷺ และร่วมเป็นมิตรสหายเคียงข้างท่าน ซึ่งการสูญเสียสองสิ่งดังกล่าวนี้สำคัญยิ่งกว่าการสูญเสียสิ่งอื่นใดบนโลกนี้

เป็นที่ทราบกันดีอยู่ว่าความปรารถนาอันสูงสุดระหว่างคู่รักกันคือการที่ได้พบเจอกันและได้อยู่ใกล้ชิดกัน เช่นเดียวกับผู้ที่รักท่านนบี ﷺ ย่อมมีความรู้สึกปรารถนาที่จะพบเห็นท่าน และร่วมเป็นมิตรสหายกับท่านบนโลกนี้และโลกหน้า รอคอยวันแห่งความสุขนั้นจะมาถึงอย่างใจจดใจจ่อเป็นที่สุด จนไม่อาจแลกด้วยความสุขทั้งหมดที่มีอยู่บนโลกนี้ได้เลย เขาจะรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้มองไปยังใบหน้าอันส่องประกายของท่านนบี ﷺ ปลื้มใจที่สุดหากได้ร่วมเดินทางเป็นมิตรสหายกับท่าน และเศร้าโศกเสียใจกลัวว่าจะถูกกีดกันจากการได้พบและเคียงข้างท่านจนจำต้องร้องไห้เมื่อเสียท่านไป

ลำดับต่อไปเป็นการนำเสนอตัวอย่างสำคัญๆ บางส่วนของบรรดาผู้ที่รักท่านนบี ﷺ เพื่อเป็นการยืนยันสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

1. การร้องไห้เพราะความดีใจเป็นที่สุดของท่านอบู บักร อัศ-ซิดดีก เมื่อทราบว่าได้มีโอกาสเป็นสหายในการร่วมอพยพพร้อมๆ กับท่านนบี ﷺ ไปยังมะดีนะฮ์

ได้มีรายงานโดยอิมาม อัล-บุคอรี จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งเป็นภรรยาท่านนบี ﷺ นางได้กล่าวว่า : วันหนึ่งระหว่างที่เรากำลังพักอยู่⁴ ที่บ้านของท่านอบู บักร ในช่วงเวลาเริ่มต้นของเที่ยงวัน รุ่งๆ ก็ได้มีเสียงเรียกอบูบักรว่า นั่นท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์นี้ ท่านคลุมศีรษะปิดใบหน้ามาหาเรา ในช่วงเวลาผิดปกติ ซึ่งท่านนบี ﷺ ไม่เคยมาเยี่ยมในช่วงเวลานี้มาก่อนเลย ท่านอบูบักร เห็นดังนั้นจึงกล่าวว่า ขออุทิศชีวิตบิดามารดาแก่ท่าน และขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ว่า ท่านนบีไม่ได้มาหาฉันในช่วงเวลานี้เว้นแต่ท่านยอมมีเรื่องสำคัญอย่างแน่นอน

ท่านหญิงอะอิชะฮ์ได้กล่าวต่อไปว่า : เมื่อท่านนบี ﷺ ได้มาถึงแล้วก็ขออนุญาตเข้าบ้าน ท่านอบูบักรจึงได้เชื้อเชิญให้เข้า จากนั้นท่านนบี ﷺ ก็ได้สั่งอบูบักรว่า “จงให้ผู้ที่นั่งอยู่กับท่านออกไปก่อน” (เพื่อจะได้คุยกันเป็นส่วนตัว)

ท่านอบูบักรก็ได้ตอบท่านไปว่า: ใช้คนอื่นที่ไหนล่ะครับ พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นครอบครัวของท่าน โอ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์

ท่านนบี ﷺ จึงได้กล่าวว่า: “ฉันได้รับอนุญาตจากอัลลอฮ์ให้ออกไปจากมakkะฮ์(อพยพไปยังมะดีนะฮ์)แล้ว”

⁴ อุมตะตุล กอรี 45/17

ท่านอุมัยยัดฎะกล่าวตอบว่า : ให้ฉันได้เป็นมิตรสหายร่วมเดินทางกับท่านเถิด⁵ ใ้ ผู้เป็นที่รัก ยิ่งมากกว่าบิดาของฉัน ?

ท่านนบี ﷺ จึงกล่าวว่า : “ได้”⁶

แน่นอนว่า อุมัยยัดฎะคงไม่ลืมนึกว่า การเดินทางครั้งนี้ย่อมเต็มไปด้วยความเสี่ยงและอันตรายมากมาย แต่มันไม่สามารถส่งผลกระทบต่อหรือหยุดยั้งความตั้งใจในการเป็นเพื่อนร่วมเดินทางกับท่านนบี ﷺ แม้แต่น้อย! ท่านอุมัยยัดฎะได้ร้องไห้ด้วยความดีใจอย่างมีความสุขที่สุด ทันทีที่ได้รับอนุญาตจากท่านนบี ﷺ ให้ร่วมออกเดินทางฮัจญ์เราะฮ์สุไปมะดีนะฮ์ด้วยกัน

อัล-หาฟิซ อิบน์ หะญัรฺ กล่าวว่า อิบน์ อิศฮากได้ระบุเพิ่มในรายงานของท่านว่า ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ได้กล่าวว่า ฉันได้เห็นอุมัยยัดฎะร้องไห้ ฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะมีคนร้องไห้เนื่องจากความดีใจด้วย⁷

2. ความปิติยินดีของชาวอันศอรฺเมื่อท่านนบี ﷺ ได้อพยพมาหาพวกเขาถึงมะดีนะฮ์

ครั้นเมื่อชาวอันศอรฺได้ทราบถึงการอพยพของท่านนบี ﷺ มายังเมืองมะดีนะฮ์ของพวกเขา ก็รู้สึกปิติยินดียิ่งในการต้อนรับท่าน

ในตำราที่รายงานวณะและชีวประวัติของท่านนบี ﷺ ได้มีบันทึกและถ่ายทอดความรู้สึกของพวกเขาไว้มากมาย ตัวอย่างเช่น

มีรายงานโดยท่านอิมามอัล-บุคอรีญ จากท่านอูรวะฮ์ บิน ซุแบรฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เกี่ยวกับการรอคอยของชาวอันศอรฺที่เขต อัล-หฺรเราะฮ์ นอกเมืองมะดีนะฮ์ ซึ่งในรายงานของท่านได้ระบุไว้ว่า “และเมื่อบรรดาผู้ศรัทธาที่มะดีนะฮ์ได้ทราบถึงการอพยพของท่านนบี ﷺ ออกจากเมืองมักกะฮ์ พวกเขาจึงออกไปรอคอยอยู่ที่เขต อัล-หฺรเราะฮ์ ตั้งแต่เช้าจนแสงแดดร้อนระอุจึงค่อยแยกย้ายกลับไปยังบ้านเรือนของตน – พวกเขาทำอย่างนี้ทุกๆ วัน – อยู่มาวันหนึ่ง พวกเขาได้รอคอยนานกว่าปกติแล้วจึงแยกย้ายกลับบ้าน จู่ๆ ได้มีชาวยิวคนหนึ่งได้ปีนขึ้นไปบนที่สูงเพื่อหาดูอะไรบางอย่างที่ตนต้องการ ทันใดนั้นก็ได้มองเห็นท่านนบี ﷺ พร้อมสหายของท่านใส่เสื้อผ้าขาวเด่นชัดมาแต่ไกล ท่ามกลางละอองความร้อนของทะเลทราย เขาจึงกลั้นไม่อยู่ที่จะร้องเสียงดังว่า : ใ้ชาวอาหรับ นั่นคือเจ้านายของพวกเขา ที่พวกเขา รอคอย (เขาได้มาถึงแล้ว) !

ชาวมุสลิมทั้งหลายก็ตื่นตื่นรีบวิ่งไปหาและต้อนรับท่านนบีถึงท่ามกลางทุ่งหฺรเราะฮ์ แล้วท่านนบี ﷺ ก็ได้เดินทางเปียงขวาเข้าสู่เมืองมะดีนะฮ์ และหยุดพักที่เฝ้าของ อัมรฺ บิน เอาฟ⁸

⁵ ฟัตหุลบารี 7/235

⁶ เศาะฮิหฺ อัล-บุคอรีญ กิตาบ มะนากิบุล อัน-ศอรฺ หมายเลขหะดีษ 3905 เล่มที่ 7 หน้า 231

⁷ ฟัตหุลบารี 7/235 ดูเพิ่มเติม สีเราะฮ์ อิบนิ ฮิซาม 2/93

⁸ เศาะฮิหฺ อัล-บุคอรีญ กิตาบ มะนากิบุล อันศอรฺ หมายเลขหะดีษ 3906 เล่มที่ 7 หน้า 239

อัลลอฮ์อภัยโทษ! ความปรารถนาของพวกเขาที่จะเจอท่านนบี ﷺ นั้นยิ่งใหญ่มาก ถึงขนาดที่ได้อดทนนั่งรอคอยท่านนบี ﷺ อันเป็นที่รักของพวกเขาในทุกๆ เช้าที่ทุ่งหิรเราะฮฺจนแสงแดดร้อนระอุแล้วจึงได้แยกย้ายกลับบ้าน

ในรายงานของท่านอิบนุ สะอัด ได้กล่าวว่า “เมื่อความร้อนของแสงแดดได้แผดเผา พวกเขา ก็จะแยกย้ายกันกลับบ้าน”⁹

และในรายงานของ อัล-หากิม กล่าวว่า “พวกเขาจะรอคอยท่านนบี ﷺ จนพวกเขาารู้สึกระคายเคืองจากความร้อนระอุของแสงแดด”¹⁰

ท่านอิมาม อัล-บุคอรี - ได้กล่าวเพิ่มเติมอีก- เกี่ยวกับการต้อนรับท่านนบี ﷺ ของชาวอันศอรุที่มะดีนะฮฺ โดยรายงานจากท่านอะนัส เราะวะฎีย์ลลอฮ์อภัยโทษ ได้กล่าวว่า: เมื่อท่านนบี ﷺ ได้มาถึงและหยุดพักที่บริเวณข้างๆ เขต อัล-หิรเราะฮฺ ก็ได้แจ้งข่าวแก่ชาวอันศอรุ พวกเขาจึงเข้าไปต้อนรับท่านนบี ﷺ และอบู บักรฺด้วยการกล่าวสลาม และได้บอกแก่ทั้งสองคนว่า “ท่านทั้งสองเชิญเข้ามาอย่างปลอดภัยและด้วยการรับใช้ของเราแก่ท่านเถิด” ท่านนบี ﷺ และอบูบักรฺได้ชี้พาหนะเข้ามะดีนะฮฺโดยการห้อมล้อมภายใต้การอารักขาของชาวอันศอรุพร้อมๆ กับเสียงประกาศดังไปทั่วว่า : “ท่านนบีของอัลลอฮ์ได้มาถึงแล้ว ท่านนบีของอัลลอฮ์ได้มาถึงแล้ว !” ผู้คนก็ได้แห่มาพบท่านพร้อมกล่าวซ้ำๆ กันว่า “ท่านนบีของอัลลอฮ์ได้มาถึงแล้ว” ท่านนบี ﷺ ก็ได้เดินผ่านหมู่บ้านมาเรื่อยๆ จนในที่สุดได้มาหยุดที่บ้านของท่านอบู อัยยูบ เราะวะฎีย์ลลอฮ์อภัยโทษ¹¹

ท่านอิมามอะหมัดได้รายงานจากท่านอะนัส เราะวะฎีย์ลลอฮ์อภัยโทษ ว่า “จำนวนชาวอันศอรุที่ได้ออกมาประชิดและต้อนรับท่านนบี ﷺ กับอบูบักรฺมีจำนวนประมาณห้าร้อยคนด้วยกัน พวกเขาได้กล่าวแสดงความยินดีด้วยคำว่า “ท่านทั้งสองเชิญผ่านเข้ามาอย่างปลอดภัยและด้วยการรับใช้เชื้อฟิงของเราเถิด”¹²

และท่านอิมามอะหมัดได้นำเสนอภาพเหตุการณ์ในครั้งนี้โดยผ่านการบอกเล่าของอบูบักรฺ เราะวะฎีย์ลลอฮ์อภัยโทษ ว่า “เมื่อท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ได้เดินทางออกไปพร้อมๆ กับฉัน จนมาถึงเมืองมะดีนะฮฺแล้วนั้น ผู้คน(ชาวมะดีนะฮฺ)ก็แห่ออกมาดูกันเต็มท้องถนนและบนหลังคาบ้าน ด้วยเสียงร้องอย่างกระหึ่มกึกก้องของเด็กๆ และบรรดาทาสว่า อัลลอฮ์อภัยโทษ! ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์

⁹ อัล-ญะมาอะฮฺ มุศต็อธ อัล-กุบรอฮ 1/233

¹⁰ อัล-มุสตัดดรอฮ 3/11

¹¹ เศาะฮีหฺ อัล-บุคอรี กิตาบ มะนากีบุล อันศอรุ บรรพ ว่าด้วยการฮิจญ์เราะฮฺของท่านนบี ﷺ หมายเลขหะดีษ 3911 เล่มที่ 7 หน้า 250

¹² อัล-ฟิเตหฺ อัล-ริอบบานียะฮฺ ลิล ติรตีบ มุสนัด อิมาม อะหมัด หมายเลข 155 เล่ม 20 หน้า 291, อัล-บุคอรี ได้บันทึกใน อัล-ตารีคฺ อัล-เศาะฟีรฺ ดู ฟิเตหฺุล บารี 7/250 เขต อะหมัด อัล-บันนา กล่าวว่ายี่สิบของอิมามอะหมัดเป็นรายงานที่เศาะฮีหฺ ดู บุลูษฺ อัล-อะมานียะฮฺ 20/292

ฮุ ๐ ได้มาถึงแล้ว ท่านนบีมุหัมมัด ๐ ได้มาถึงแล้ว ...!! และพวกเขาก็แย่งกันระหว่างพวกเขา ว่า จะให้ท่าน นบี ๐ พักอยู่ที่บ้านใคร”¹³

ท่านอะนัส บิน มาลิก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ได้เปิดใจเกี่ยวกับวันอันประเสริฐนั้นว่า : ฉันไม่เคยเห็นวันไหนเลยที่มีราศีประกายและประเสริฐยิ่งไปกว่าวันที่ท่านศาสนทูตของอัลลอฮุ ๐ และอบูบักร์ได้เดินทางเข้ามายังนครมะดีนะฮ์¹⁴

และท่านอัล-บรรอฮ์ บิน อาซิบ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ก็ได้เล่าบอกถึงความรู้สึกปลื้มใจของชาวมะดีนะฮ์ต่อการมาถึงของท่านนบี ๐ ผู้เป็นที่รักของพวกเขาไว้ว่า “และฉันไม่เคยเห็นชาวมะดีนะฮ์ดีใจเป็นที่สุดกับสิ่งอื่นใด มากไปกว่าการที่พวกเขาดีใจกับการมาถึงของท่านนบี ๐”¹⁵

3. ชาวอันศอรุเกรงกลัวว่าจะไม่มีโอกาสได้เคียงข้างกับท่านนบี ๐ ผู้เป็นที่รักของพวกเขา

เมื่อพระองค์อัลลอฮุได้มอบเกียรติแด่ชาวอันศอรุด้วยการให้พวกเขาเป็นมิตรสหายและได้อาศัยอยู่กับท่านนบี ๐ ผู้เป็นที่รักของพวกเขา ซึ่งต่างก็แย่งกันที่จะได้ใกล้ชิดกับท่านนบี ๐ เพราะเกรงกลัวว่าจะสูญเสียความโปรดปรานและเกียรติอันยิ่งใหญ่ดังกล่าวไป

ดังเช่นมีรายงานในบันทึกของอิมามมุสลิมจากท่านอบี สุร็อยเราะฮุ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า : “เมื่อท่านนบี ๐ ได้เข้าพิชิตมกกะฮ์(สงครามเปิดมกกะฮ์ปีฮิจญ์เราะฮ์ที่ 8) นั้น ท่านได้มอบให้ท่านอัซ-ซุเบรฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ให้คุมทัพปีกหนึ่ง และได้มอบให้ท่านคอลิด ๐ ได้คุมอีกปีกหนึ่ง และได้คำสั่งให้ออบู อุบัยดะฮ์นุฮาตหารศีก(ที่ไม่มีโล่ป้องกันตัว)มารวมตัวกันเดินโดยใช้เส้นทางกึ่งกลางหุบเขา ท่านนบี ๐ ได้เหลือบหันมามองเห็นฉัน (อบู สุร็อยเราะฮุ) แล้วเรียกขานฉันว่า : ออบู สุร็อยเราะฮุ !

อบู สุร็อยเราะฮุตอบว่า : ครับ ท่านศาสนทูตของอัลลอฮุ !!

ท่านนบี ๐ : “ห้ามให้ใครเข้ามาพบฉันเด็ดขาด เว้นแต่เฉพาะชาวอันศอรุเท่านั้น” ท่านกล่าวต่อไปอีกว่า “จนกว่าพวกท่านจะได้มาพบฉันที่ภูเขา อัศ-เศาะฟา”

อบู สุร็อยเราะฮุ รายงานต่อไปว่า : เราได้เดินไปเรื่อยๆ (ด้วยความฮึกเหิมและเป็นทีเกรงขาม กระทั่งว่า)ใครที่จะสังหารผู้ใดก็สามารถทำได้เลยโดยที่ไม่มีใครกล้าที่จะเผชิญหน้ากับทัพของเราเลยแม้แต่คนเดียว จนกระทั่ง ออบู ซุฟยานได้มาถึงแล้วกล่าวร้องเรียนแก่ท่านนบี ๐ ว่า : “โอ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮุ! ชาวกูร็อยซุฎุก้างเผ่าพันธุ์ฉันสิ้นแล้ว ! หลังจากนั้นจะไม่มีคำว่ากูร็อยซุฎุก้างอีกต่อไปแล้ว !”

¹³ อัล-มุสนัด หมายเลข 3 เล่ม 1 หน้า 155 เซค อะหฺมัด ซากิรฺ วิญฉัยว่าเศาะฮิหฺ ดู เซิงอรรถ อัล-มุสนัด 1/154

¹⁴ อัล-ฟัตหฺ อัล-ร็อบบانيยฺ หมายเลข 152 เล่ม 20 หน้า 290

¹⁵ เศาะฮิหฺ อัล-บุคอรียฺ กิตาบ มะนากิบุล อันศอรฺ บรรพ ว่าด้วยการมาถึงของท่านนบี ๐ ยังเมืองมะดีนะฮ์ หมายเลขหะดีษ 3925 เล่มที่ 7 หน้า 260

ท่านนบี ﷺ จึงได้กล่าวไปว่า : “ใครก็ตามแต่ที่เข้าไปหลบในบ้านของกูร็อยซุก็จะได้รับความคุ้มครองและความปลอดภัย”

ได้ยินดั่งนั้น ชาวอันศอรุจึงได้กล่าวว่า : ชายผู้นี้(ท่านนบี ﷺ) ได้กลับบ้านเกิดอย่างสมใจแล้ว และได้เกิดความเอ็นดูแก่ญาติพี่น้องของตนเสียแล้ว

อบู สุร็อยเราะฮฺ ได้เล่าว่า : และแล้วก็มีวะฮยูมายังท่านนบี ﷺ หลังจากนั้น ท่านนบี ﷺ ก็ได้เรียกชาวอันศอรุว่า “ชาวอันศอรุทั้งหลายเอ๋ย !”

บรรดาชาวอันศอรุได้กล่าวว่า : โอ้ ท่านศาสนทูตของอัลลอฮฺ !! พวกเราพร้อมน้อมรับคำสั่งของท่านเสมอ

ท่านนบี ﷺ : “พวกท่านได้กล่าวว่า ‘ชายผู้นั้น(ท่านนบี ﷺ) ก็ได้กลับบ้านเกิดอย่างสมใจแล้ว’ ใช่หรือไม่ ?”

ชาวอันศอรุตอบว่า : ใช่ครับท่าน เป็นไปอย่างนั้นจริง !

ท่านนบี ﷺ : “ไม่จริงเลย ! แท้จริงฉันเป็นบ่าวและเป็นศาสนทูตของพระองค์อัลลอฮฺ ฉันได้อพยพไปยังพระองค์อัลลอฮฺและยังพวกท่านแล้ว ชีวิตฉันจะตายหรือจะเป็นก็เคียงข้างพวกท่านเสมอตลอดไป”

ชาวอันศอรุจึงได้กรูเข้าหาท่านนบี ﷺ ด้วยน้ำตาที่ไหลริน ร้องไห้ด้วยความเสียใจที่สุดพร้อมกับกล่าวว่า “พวกเราไม่ได้พูดอย่างนั้นเว้นแต่เพราะความรักยิ่งในพระองค์อัลลอฮฺและต่อท่านนบีเท่านั้นเอง(คือพวกเขาหวังเกรงว่าท่านนบี ﷺ จะเปลี่ยนไปรักชาวมักกะฮฺแทนพวกเขา)”

ท่านนบี ﷺ : “แท้จริง พระองค์อัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ได้เชื่อในคำพูดของพวกท่าน และยอมรับเหตุผลอันเป็นข้ออ้างของพวกท่านแล้ว”¹⁶

ท่านอิมาม อัน-นะวะวีฮฺ ได้กล่าวอธิบายหะดีษบทนี้ว่า “เมื่อชาวอันศอรุได้สังเกตเห็นความอ่อนโยนเอ็นดูของท่านนบี ﷺ ที่มีต่อชาวมักกะฮฺ คือท่านมิได้สังหารพวกเขา(ทั้งๆ ที่อยู่ในสภาวะสงคราม) ชาวอันศอรุก็เข้าใจว่าท่านนบี ﷺ คงกลับมาถึงบ้านเกิด(เมืองมักกะฮฺ)ของท่านและพักพิงที่นั่นเป็นการถาวร คงละทิ้งพวกเขาและเมืองมะดีนะฮฺเสียแล้ว ทำให้ชาวอันศอรุเกิดลำบากใจอย่างมาก! พระองค์อัลลอฮฺก็ประทานวะฮยูลงมายังท่านนบี ﷺ เพื่อแจ้งข้อเท็จจริงแก่ชาวอันศอรุ ท่านนบี ﷺ ก็ได้กล่าวว่า แท้จริง ฉันได้อพยพสู่อัลลอฮฺและสู่บ้านเมืองของพวกท่านเพื่อจะอาศัยอยู่ที่นั่น ดั่งนั้นฉันจะไม่จากมันไป และฉันจะไม่ยกเลิกการอพยพของฉันที่เกิดขึ้นเพื่ออัลลอฮฺ ทว่าฉันจะอยู่กับพวกท่านตลอดไป อยู่ก็อยู่พร้อมกับพวกท่าน ตายก็ตายพร้อมกับพวกท่าน”

เมื่อท่านได้พูดดังกล่าว ชาวอันศอรุต่างก็ร่ำไห้และขอโทษด้วยความเสียใจ และได้กล่าวแก่ท่านว่า ขอสาบานด้วยอัลลอฮฺ พวกเราไม่ได้พูดเช่นนั้นขึ้นมา เว้นแต่เพราะว่าเราปรารถนาแรง

¹⁶ เศาะฮี้หฺ มุสลิม กิตาบ อัล-ญิฮาด วัะ อัล-สิยร์ บรرف พัตหฺ มักกะฮฺ หมายเลข 1780 เล่ม 3 หน้า 1405

กล้าที่จะอยู่กับท่านและใกล้ชิดท่านตลอดไปพร้อมกับพวกเรา เพื่อเราจะได้ประโยชน์จากท่าน และ
ได้รับความสิริมงคลของท่าน และให้ท่านได้ชี้ทางเราสู่ทางที่เที่ยงตรง เช่นที่อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿وَأَنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (الشورى : ๕๒)

ความว่า “แท้จริง เจ้า(มุหัมมัด)ย่อมชี้ทางสู่เส้นทางอันเที่ยงธรรม” (อัซ-ซุรอ
52)

และนี่ก็คือความหมายของพวกเขาที่ได้พูดไปว่า “เราไม่ได้พูดสิ่งที่กล่าวออกไป เว้นแต่
เพราะกลัวว่าท่านจะจากเราไป และจะให้คนอื่นมาแทนที่พวกเรา”

เหตุที่พวกเขาร้องให้ก็เพราะว่าดีใจกับสิ่งที่ท่านนบี ﷺ ได้พูดกับพวกเขา และละอายใน
สิ่งที่พวกเขากลัวว่าท่านจะได้รับฟังเรื่องที่น่าอายจากพวกเขา¹⁷

4. เศาะหาบะฮ์กลัวว่าจะไม่สามารถพบเห็นท่านนบี คืออัลลอลอฮฺ อะลยฮิ วะสลัลัม ในสวน สวรรค์

มีเศาะหาบะฮ์ท่านอื่นอีกที่รักท่านนบี ﷺ อย่างจริงจังที่ได้นึกถึงการเสียชีวิตของเขาและ
การเสียชีวิตของท่านนบี ﷺ ผู้เป็นที่รักและมีเกียรติของเขา ซึ่งเขากลัวว่าจะไม่สามารถเห็นใบหน้า
อันมีเกียรติของท่านนบี ﷺ ในสวนสวรรค์ ถึงแม้ว่าเขาจะได้เข้าสวนสวรรค์เหมือนกันก็ตาม อัน
เนื่องจากความสูงส่งแห่งฐานะของท่านนบี ﷺ เพราะท่านนบีย่อมจะอยู่ร่วมกับบรรดานบี
ทั้งหลาย(ในชั้นอันสูงส่งของสวรรค์)

อิมาม อัล-ญะมาฮะรี ได้รายงานเรื่องราวเศาะหาบะฮ์ท่านนี้ให้กับเราผ่านคำพูดของอาอิ
ชะฮะ บินติ อัศ-ซิดดีก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ว่า “มีชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี ﷺ แล้วกล่าวว่า ใ้
ท่านเราะซูลุลลอฮฺ แท้จริงท่านเป็นที่รักยิ่งของฉันยิ่งกว่าชีวิตของฉันและบุตรของฉันเสียอีก แท้จริง
ฉันอยู่ที่บ้านนี้ถึงท่านจนอดทนไม่ไหว ก็เลยมาหาท่านเพื่อมองหน้าท่าน และเมื่อฉันนึกถึงการ
เสียชีวิตของฉันและการเสียชีวิตของท่าน ฉันรู้ว่าเมื่อท่านเข้าสวนสวรรค์ท่านจะถูกยกฐานะพร้อม
กับบรรดานบี และฉันเมื่อเข้าสวนสวรรค์ฉันกลัวว่าจะไม่ได้พบเห็นท่านอีก” ท่านนบี ﷺ ไม่ตอบ
ใดๆ จนกระทั่งญิบรีล อะลยฮิสสลาม นำโองการ (วะหฺยู) ลงมาว่า

﴿وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ
التَّيِّبِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا﴾
(النساء : ๖๙)

ความว่า “และผู้ใดที่เชื่อฟังอัลลอฮ์และเราะซูลแล้ว คนเหล่านี้จะอยู่ร่วมกับ
บรรดาผู้ที่อัลลอฮ์ทรงกรุณาเมตตาแก่พวกเขา อันได้แก่บรรดานบี บรรดาผู้ที่

¹⁷ ซัรหฺ เศาะฮิหฺ มุสลิม ของ อัน-นะวะวี 12/128-129

เชื่อโดยศุภะฎี(ศิดดีกิน) บรรดาผู้ที่เสียชีวิตในสงคราม และบรรดาผู้ที่ประพฤดีดี และชนเหล่านี้แหละเป็นเพื่อนที่ดียิ่งแล้ว”¹⁸

5. เราะาะบีอะฮุ เราะาะฎิยัลลอฮุอันฮุ ขอเพื่อให้ได้เป็นมิตรสหายกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสลัลัม ในสวนสวรรค์

ผู้รักท่านนบี ﷺ อย่างแท้จริงอีกท่านได้มีโอกาสให้ขอจากท่านนบี ﷺ ท่านผู้นี้คือ เราะาะบีอะฮุ บิน กะอับ อัล-อัลละมียฺ เราะาะฎิยัลลอฮุอันฮุ แล้วอะไรเล่าคือ คำขอของเขา ?

อิหม่ามมุสลิมมีรายงานเรื่องราวของเขาให้กับเราผ่านคำพูดของเขาเอง เราะาะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า ครั้งหนึ่งฉันได้ค้างคืนกับท่านนบี ﷺ แล้วฉันก็ช่วยท่านเตรียมน้ำเพื่ออาบหน้าละหมาดและสิ่งจำเป็นอื่นๆ แก่ท่าน ท่านนบี ﷺ ก็บอกกับฉันว่า “จงขอสิ (เจ้าอยากได้อะไร?)” ฉันก็กล่าวว่า **ฉันขอจากท่านเพื่อให้ได้เป็นมิตรสหายกับท่านในสวนสวรรค์** ท่านนบี ﷺ ถามอีกว่า **“มีสิ่งอื่นอีกไหม?”** ฉันตอบว่า **เท่านั้นแหละคือสิ่งที่ฉันอยากได้** ท่านนบี ﷺ ก็กล่าวว่า “ท่านเช่นนั้น เจ้าจงสนับสนุนฉันให้สามารถช่วยเหลือท่านได้ ด้วยการที่ท่านต้องอนุญาตต่ออัลลอฮุให้เยอะ”¹⁹

เช่นนั้นแหละ คือคนที่รักท่านนบี ﷺ อย่างแท้จริง เมื่อมีโอกาสให้ขอก็ไม่ลังเลใจในการเลือกขอที่จะเป็นมิตรสหายกับท่านนบี ﷺ ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮุ อีกทั้ง ไม่มีสิ่งอื่นในความคิดของเขาที่จะทดแทนการเป็นมิตรสหายกับท่านนบี ﷺ ได้อีกด้วย

6. ชาวอันศอรเลือกเอาท่านเราะฮุลลอฮุ ﷺ แทนแพะ แกะ และอูฐ

เรื่องนี้มิได้เจาะจงเฉพาะเราะาะบีอะฮุ บิน กะอับ อัล-อัลละมียฺ เราะาะฎิยัลลอฮุอันฮุ เพียงคนเดียวเท่านั้นในการเลือกเอาท่านเราะฮุลลอฮุ ﷺ ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสลัลัม แต่มันเป็นเช่นนั้นกับบรรดาผู้รักท่านนบี ﷺ อย่างแท้จริง ซึ่งในสงครามหุญญะฮุชาวอันศอรถูกให้เลือกระหว่างการเป็นมิตรสหายกับท่านนบี ﷺ กับการเลือกเอาแพะ แกะและอูฐ พวกเขา ก็พอใจยินยอมให้ผู้คนนำเอาทรัพย์สินของโลกดุนยากลับไปสู่บ้านเรือนของพวกเขา และพวกเขา(ชาวอันศอร)ได้เลือกเอาท่านนบี ﷺ กลับสู่ภูมิลำเนาของพวกเขา

มีหนังสือสุนนะฮุและประวัติศาสตร์มากมายที่เล่าเรื่องนี้อย่างละเอียด ดังที่อิหม่ามอัล-บุคอรี ได้รายงานจากอับดุลลอฮุ บิน ซัยด์ บิน อาศิม เราะาะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า เมื่อครั้งที่อัลลอฮุให้ชัยชนะและทรัพย์สินที่ได้จากการทำสงครามแก่ท่านนบี ﷺ ในสงครามหุญญะฮุ ท่านก็แบ่งทรัพย์สิน

¹⁸ คัดจากหนังสือ มัจญ์มะฮุ อัช-ชะวาอิด วะ มัันบะฮุ อัล-ฟะวาอิด กิตาบ อัต-อัฟซีร เล่มที่ 7 หน้า 7 อัล-ฮัยษะมียฺ กล่าวว่า อัล-ญะบะรอญียฺ ได้รายงานใน อัล-เอาฮ์ญ ส่ายสืบเป็นสายสืบที่เศาะฮี้หฺแล้วแต่ อับดุลลอฮุ บิน อิหม่าม อัล-อาบิดียฺ ซึ่งอยู่ในระดับที่น่าเชื่อถือ (เล่มเดียวกัน เล่มที่ 7 หน้า 7) และมีรายงานเช่นเดียวกันโดย อิบนุ มัรตะวัยฮุ และ อับนุ นุอัยมฺ ใน อัล-หิลยะฮุ และ อัล-ญิยาฮ์ อัล-มัคดิซียฺ ใน ศิพะตุล ญันนะฮุ ซึ่งได้กล่าวว่า ฉันไม่เห็นว่ามีปัญหาแต่อย่างใด ดู เชิงอรรถ ซาด อัล-มะสิรู 2/126

¹⁹ เศาะฮี้หฺ มุสลิม กิตาบ อัศ-เศาะลาฮุ บรรพ ว่าด้วยการสัจญุด หะดีษเลขที่ 489 เล่ม 1 หน้า 353

เหล่านั้นให้กับบรรดาผู้ที่เข้ารับอิสลามใหม่ๆ และไม่ได้แบ่งให้กับชาวอันศอรุแต่อย่างใด ทำให้พวกเขา รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่พวกเขาไม่ได้รับในสิ่งที่ผู้คนทั้งหลายต่างได้รับแบ่งกัน แล้วท่านนบี ﷺ ก็กล่าวปาฐกถาให้กับพวกเขาโดยกล่าวว่า “โอ้บรรดาชาวอันศอรุ ฉันเคยเห็นพวกท่านอยู่ในความหลงผิด แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ทรงให้ทางนำแก่พวกท่านโดยผ่านฉัน มิใช่ดอกหรือ? พวกท่านเคยแตกแยกกัน แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ทรงสร้างความเป็นพี่น้องระหว่างพวกท่านโดยผ่านฉัน มิใช่ดอกหรือ? และพวกท่านเคยตกทุกข์ได้ยาก แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงประทานให้กับพวกท่านซึ่งความมั่งมีสุขสบายอันมากมายโดยผ่านฉัน มิใช่ดอกหรือ?” ซึ่งทุกๆ ครั้งที่ท่านนบี ﷺ กล่าวประโยคหนึ่ง พวกเขาจะกล่าวตอบว่า “อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์เป็นผู้มีเมตตา กรุณาอยู่แล้ว”²⁰ ท่านนบี ﷺ กล่าวต่อไปว่า “หากพวกท่านประสงค์แน่อนพวกท่านอาจจะกล่าวว่า ท่าน(หมายถึงนบี)มายังพวกเราในสภาพอย่างนั้นอย่างนี้”²¹ “พวกท่านยังไม่พอใจอีกหรือ ที่ผู้คนที่ได้เลือกเอาแพะ แกะ และอูฐ หรือทรัพย์สินอื่นๆ กลับบ้านไป แล้วพวกเจ้าได้เลือกเอาคนปีศาจ กลับสู่ภูมิลำเนาของพวกท่าน? หากว่าไม่มีการอพยพเกิดขึ้น แน่อนฉันจะเป็นคนหนึ่งที่อยู่ร่วมกับชาวอันศอรุ และหากผู้คนที่เดินทางไปทางหนึ่ง แน่อนฉันจะเดินไปตามทางชาวอันศอรุ ชาวอันศอรุเปรียบเสมือนเครื่องแต่งกายชั้นใน แต่บุคคลอื่นเหมือนเครื่องแต่งกายชั้นนอก (หมายถึง ชาวอันศอรุมีความใกล้ชิดกับท่านนบี ﷺ มากกว่า) และแท้จริง หลังจากฉันเสียชีวิตไปแล้ว พวกเจ้าจะได้พบเจอการเห็นแก่พวกพ้องในสิ่งที่เป็นของสาธารณะ ดังนั้น พวกเจ้าจงอดทนให้ดี จนกว่าพวกเจ้าจะได้พบฉันที่สระน้ำ(ในวันกิยามะฮ์)”²²

และในหะดีษของอับู สะอีด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านนบี ﷺ กล่าวเพิ่มอีกว่า “โอ้พระองค์ อัลลอฮ์ ทรงได้โปรดประทานความเมตตาแก่ชาวอันศอรุและลูกหลานของพวกเขาด้วยเถิด” จากนั้น พวกเขาต่างก็ร้องไห้ น้ำตาไหลจนกระทั่งเขารอเปียกปอน และกล่าวว่า พวกเราพอใจกับท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ เป็นส่วนแบ่งของพวกเราแล้ว”²³

อิมาม อิบน์ญะลี ก็อยิมิ กล่าวไว้ว่า เมื่อครั้งที่เราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้อธิบายถึงเหตุผลที่แฝงอยู่ในการที่ท่านได้ทำกับพวกเขา(ชาวอันศอรุ)เช่นนั้น พวกเขาก็หันกลับด้วยความยอมจำนน และเห็น

²⁰ ตามรายงานของอับู สะอีด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ พวกเขา กล่าวว่า เราจะตอบเยี่ยงใดแก่ท่านได้เล่า? อัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์นั้นมีเมตตากรุณาแก่เราอยู่แล้ว (จากพิตหุล บาริ 8/50)

²¹ ในรายงานของอะนัส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ที่บันทึกโดยอะหฺมัด มีว่า ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า “เหตุใดพวกท่านไม่กล่าวว่า ท่านมาหาเราในสภาพที่หวาดกลัว แล้วพวกเรา ก็ให้ความปลอดภัยแก่ท่าน มาในสภาพผู้ถูกเนรเทศ แล้วพวกเราก็ให้ที่พักพิงแก่ท่าน มาในสภาพผู้ยากไร้ แล้วพวกเราก็ช่วยเหลือท่านทำให้ท่านอุ่นใจ” บรรดาพวกอันศอรุต่างก็ตอบว่า “เปล่าเลย ทว่าความกรุณาที่มีอยู่เหนือเรา นั้น เป็นของอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์” (อ้างจาก พิตหุล บาริ 8/51)

²² เศาะฮิหฺ อัล-บุคอรี กิตาบ อัล-มะฆอซี บรرف สงคราฎออิฟ หะดีษเลขที่ 4330 เล่มที่ 8 หน้า 47

²³ คัดจากหนังสือ พิตหุล บาริ เล่มที่ 8 หน้า 52

ว่าทรัพย์สินที่ได้จากการทำสงครามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ การที่ท่านนบี ﷺ ได้กลับไปอยู่ร่วมกับพวกเขา ทำให้พวกเขาหลงลืมแพะแกะ อูฐ และเชลยศึกที่เป็นผู้หญิงและเด็ก เนื่องจากพวกเขาได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ และได้อยู่ใกล้ชิดกับท่านนบี ﷺ ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่และหลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้วด้วย²⁴

7. อุมัร อัล-ฟารูก เราะวะฎียัลลอฮุอันฮุ มีความปรารถนาให้ฝังศพของท่านใกล้กับท่านนบี ﷺ

เรายังเห็นผู้รักท่านนบี ﷺ อย่างจริงจังอีกท่าน เขาผู้นั้นคือ อุมัร บิน อัล-ค็อฏฏอบ ขณะที่ท่านต้องจากโลกดูนยาที่ไม่ยั่งยืนไปสู่โลกอาคิเราะฮ์อันนิรันดร์ ซึ่งสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับท่านก็คืออยากให้ฝังศพท่านใกล้กับท่านนบี ﷺ เป็นที่รักอันมีเกียรติ ﷺ

อิมาม อัล-บุคอรีมี รายงานจากอุมัร บิน มัฆญุน ว่า อุมัร บิน อัล-ค็อฏฏอบ ได้กล่าวกับ (บุตรชายของท่าน) ว่า “โอ้ अबดุลลอฮฺ บิน อุมัร เจ้าจงไปหาอาอิชะฮฺ มารดาแห่งผู้ศรัทธา เราะวะฎียัลลอฮุอันฮุ แล้วบอกนางว่า อุมัรฝากสลามถึงเธอ และอย่าใช้สำนวน อะมีริลมุอฺมินีน เพราะวันนี้ฉันไม่ได้เป็นอะมีริลมุอฺมินีนอีกต่อไป และบอกนางว่า อุมัร บิน อัล-ค็อฏฏอบ จะขออนุญาตให้ฝังศพของเขาใกล้กับสหายของเขาทั้งสอง” (หลังจากนั้น अबดุลลอฮฺก็ไปหาท่านหญิงอาอิชะฮฺ) แล้วให้สลามขออนุญาตเข้าบ้านซึ่งเห็นนางกำลังนั่งร้องไห้ แล้วได้กล่าวแก่นางว่า “อุมัรฝากสลามถึงท่านหญิงด้วย และเขาขออนุญาตฝังศพของตัวเองใกล้กับสหายทั้งสองของเขา” ท่านหญิงอาอิชะฮฺกล่าวว่า “ตามจริงแล้ว ที่ตรงนั้นฉันเคยหวังที่จะให้เป็นที่ฝังศพของตัวเอง ทว่าวันนี้ฉันขอเสียสละมันให้กับอุมัร” และเมื่อ अबดุลลอฮฺกลับมา มีคนกล่าวบอกกับท่านอุมัรว่า अबดุลลอฮฺ บิน อุมัรได้กลับมาแล้ว อุมัรก็กล่าวว่า “ยกฉันหน่อย” แล้วมีชายคนหนึ่งยกท่านขึ้นพิงกับตัวเขา แล้วท่านก็ถาม(अबดุลลอฮฺ)ว่า “เจ้ามีข่าวอะไรบ้าง ?” अबดุลลอฮฺตอบว่า “โอ้ อะมีริลมุอฺมินีน สิ่งที่ท่านปรารถนานั้น ท่านได้รับอนุญาตตามนั้นแล้ว” อุมัรจึงกล่าวว่า “อัลฮัมดุลิลลอฮฺ ไม่มีสิ่งใดสำหรับฉันที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นอีกแล้ว (คือ จะได้ฝังใกล้กับท่านนบี ﷺ และอบูบักร) และเมื่อฉันเสียชีวิตพวกท่านก็จงหามฉันไป จากนั้นให้เจ้า(หมายถึง अबดุลลอฮฺบุตรของท่าน) ให้สลามแล้วกล่าวกับอาอิชะฮฺว่า อุมัร บิน อัล-ค็อฏฏอบขออนุญาต (จะฝังศพของเขาใกล้กับสหายทั้งสองของเขา) หากนางอนุญาตพวกท่านก็เอาฉันเข้าไปข้างใน และหากนางปฏิเสธก็จงเอาฉันไปฝังที่สุสานพร้อมๆ กับบรรดามุสลิมอื่น”²⁵

8. อบูบักร เราะวะฎียัลลอฮุอันฮุ ร้องให้ขณะที่ท่านรู้ว่าใกล้ถึงเวลาที่ท่านนบี ﷺ ต้องจากไป

เราเห็นตัวอย่างของอบูบักร อัศศิติกิ เราะวะฎียัลลอฮุอันฮุ ผู้รักท่านนบี ﷺ อย่างจริงจัง ซึ่งได้ถูกคิดจากคำพูดของท่านนบี ﷺ ที่สะท้อนให้เห็นว่ากำหนดเวลาแห่งความตายของท่านนบี

²⁴ คัดจากหนังสือ ฟิตหุล บาริ เล่มที่ 8 หน้า 49

²⁵ เศาะฮิหฺ อัล-บุคอรี กิตาบ ฟูฎออิล อัศ-เศาะหาบะฮฺ ษะดีษเลขที่ 3700 เล่ม 7 หน้า 60-61

นั้นได้ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านอบูบักร์อดดกันตัวเองไม่อยู่ จึงร้องให้หลังน้ำตาออกมา อิมามอัล-บุคอรีมีรายงานเรื่องราวของท่านจากอบู สะอีด อัล-คูดรีย์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า ท่านเราะสูลุลลอฮุ ﷺ ได้กล่าวปาฐกถาต่อหน้าผู้คนโดยกล่าวว่า “แท้จริงพระองค์อัลลอฮ์ได้ทรงให้บ่าวคนหนึ่งเลือกระหว่างโลกคุณยากับสิ่งที่อยู่ ณ พระองค์ แล้วบ่าวคนนั้นก็เลือกสิ่งที่อยู่ ณ พระองค์ อัลลอฮ์” แล้วอบูบักร์ก็ร้องให้ พวกเราก็รู้สึกแปลกถึงการร้องไห้ของท่านขณะที่ท่านเราะสูลุลลอฮุ ﷺ เล่าเรื่องดังกล่าว และบ่าวที่ถูกให้เลือกในที่นี้ก็เป็นท่านเราะสูลุลลอฮุ ﷺ นั่นเอง และอบูบักร์ก็เป็นผู้ที่รู้ได้ดีที่สุดในหมู่พวกเรา”²⁶

และในสายรายงานอื่นจากมุอาวิยะฮฺ บิน อบี สุฟยาน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า ไม่มีใครที่เข้าใจถึงคำพูดของท่านเราะสูลุลลอฮุ นอกเสียจากอบูบักร์ แล้วท่านก็ร้องไห้และกล่าวว่า “ขอให้เราได้อืชื่อตัวท่านนบี ﷺ ด้วยพ่อแม่และลูกหลานของเราเองเถิด”²⁷

9. อบูบักร์ อัศ-ซิดดีก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ร้องไห้ขณะที่รำลึกถึงท่านนบี ﷺ หลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว

เราเห็นอีกตัวอย่างหนึ่งของอบูบักร์ อัศ-ซิดดีก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ที่ร้องไห้ขณะรำลึกถึงท่านนบี ﷺ ผู้เป็นที่รักหลัง จากที่ท่านได้กลับคืนสู่ความเมตตาของพระองค์อัลลอฮ์ ส่วนหนึ่งของหลักฐานที่บ่งบอกถึงเรื่องดังกล่าวก็คือ หะดีษที่อิมามอะหมัดได้รายงานจากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า ฉันได้ยืมอบูบักร์ อัศ-ซิดดีก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวบนมิมบัรนี้ว่า ฉันได้ยืมท่านเราะสูลุลลอฮุ ﷺ ในวันเยี่ยงเดียวกันกับวันนี้ของปีแรก แล้วท่านก็เกิดอาการสะอื้นให้และหลังน้ำตา จากนั้นจึงได้กล่าวต่อไปอีกว่า ฉันได้ยืมท่านเราะสูลุลลอฮุ ﷺ กล่าวว่า “พวกเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดหลังจากอัล-อิสลาศ (ความบริสุทธิ์ใจ) ที่มีค่ามากกว่าการได้รับ อัล-อาฟิยะฮฺ (คือความปลอดภัยทั้งกายและใจ ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม) ดังนั้นจึงขอมันจากอัลลอฮ์เถิด”²⁸

ในรายงานอื่นระบุว่า ท่านมีอาการจุกและสะอื้นเช่นนั้นสามครั้ง กว่าที่จะบอกหะดีษดังกล่าวได้²⁹

10. อบูบักร์ อัศ-ซิดดีกมีความตั้งใจที่จะเสียชีวิตและได้พบกับท่านเราะสูลุลลอฮุ ﷺ อย่างเร็วที่สุด

²⁶เศาะฮิหฺ อัล-บุคอรี กิตาบ ฟีฏอฮิล อัศ-เศาะหาบะฮฺ หะดีษเลขที่ 3654 เล่ม 7 หน้า 12

²⁷ดูในหนังสือ มัจญ์มะฮฺ อัช-ชะวาอิด วะ มันบะฮฺ อัล-ฟีวาอิด กิตาบ อัล-มะนากิบ เล่มที่ 9 หน้า 42 อัล-ฮัยษะมียกกล่าวว่า สายสืบหะสัน อ้างจากเล่มเดียวกัน หน้า 43

²⁸อัล-มุสนัด หะดีษเลขที่ 10 เล่ม 1 หน้า 158-159 เซคอะหมัด ซากิรฺ วินิจฉัยว่าเศาะฮิหฺ เชีงอรรถมุสนัด เล่ม 1 หน้า 158

²⁹อัล-มุสนัด หะดีษเลขที่ 44 เล่ม 1 หน้า 173 เซคอะหมัด ซากิรฺ วินิจฉัยว่าเศาะฮิหฺ เชีงอรรถมุสนัด เล่ม 1 หน้า 173

ส่วนหนึ่งจากหลักฐานที่บ่งบอกถึงเรื่องดังกล่าวคือ หะดีษที่อิมามอะหมัดได้รายงานจาก อาอิชะฮฺ เราะวะฎียัลลอฮุอันฮฺ นางกล่าวว่า แท้จริง อับบักร์ เราะวะฎียัลลอฮุอันฮฺ เมื่อครั้งความตาย ได้มาเยือนท่าน ท่านกล่าวว่าถามว่า “วันนี้เป็นวันอะไร?” ผู้คนรอบข้างตอบท่านว่า “วันนี้เป็นวัน จันทร์” ท่านกล่าวต่อไปว่า “หากฉันเสียชีวิตในค่ำคืนนี้ก็จะยารอให้ถึงพรุ่งนี้ (คือให้ฝังศพในค่ำคืนนั้นเลย) ซึ่งแท้จริงแล้ว วันเวลาและค่ำคืนที่เป็นที่รักยิ่งสำหรับฉัน คือวันเวลาและค่ำคืนที่ใกล้กับท่านเราะสุลุลลอฮฺ ﷺ มากที่สุด”³⁰

อัลลอฮุอักบัร ! การที่จะรักวันเวลาหรือค่ำคืนนั้น จะให้รู้ว่ารักมากเท่าใดก็ให้ใช้เกณฑ์ว่า มั่นอยู่ใกล้กับท่านนบี ﷺ ผู้เป็นที่รักมากน้อยเพียงใดนั่นเอง

เช่นนี้แหละ คือสภาพบรรดาผู้จริงจังในความรักที่มีต่อท่านนบี ﷺ คิดถึงและปรารถนาที่จะมองดูท่าน ต้องการและพยายามที่จะเป็นมิตรสหายกับท่าน มีความสุขเมื่อได้เห็นท่าน ร่าเริงเมื่อได้อยู่กับท่าน เลือกว่าจะเป็นมิตรสหายกับท่านเหนือสิ่งอื่นใด กลัวการสูญเสียและร้องไห้หลังน้ำตาเมื่อท่านจากไป แล้วเราเล่าอยู่ ณ ส่วนไหนระหว่างพวกเขาเหล่านี้ ? ในขณะที่พวกเขากลับรักสิ่งอื่นมากกว่าและยอมเอาสิ่งเหล่านั้นมาแลกเปลี่ยนแทนที่ความรักที่มีต่อท่านนบี ﷺ มิใช่หรือ ? พวกเขาหลายต่อหลายคน (ทั้งๆ ที่อ้างว่ารักท่านนบี ﷺ) ได้ทุ่มเทเงินทองและเวลาอันมีค่าเพื่อให้ได้เห็นและได้ยินสิ่งอื่นๆ (ผู้เขียนอาจจะหมายถึงการติดตามรายการต่างๆ ตามสื่อโทรทัศน์ เป็นต้น) ในขณะที่เดียวกันก็กลับละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามสิทธิของอัลลอฮฺและสิทธิของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพียงเพื่อให้ได้ติดตามสิ่งที่ตนเองชอบเหล่านั้น ต่างรู้สึกสุขใจเมื่อได้ดูสิ่งเหล่านั้น และรู้สึกโศกเศร้าเสียใจเมื่อต้องพลาดมันไปแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม โดยลืมไปหรือทำเป็นลืมไปว่า ส่วนหนึ่งที่พวกเขากำลังหลงใหลอยู่นั้นจะกลายเป็นสาเหตุแห่งธรณีสูบ และจะทำให้ส่วนหนึ่งของผู้ที่หลงรักมันถูกสาปแช่งให้กลายเป็นฝูงลิงและหมู ดังที่ท่านนบี ﷺ ผู้ไม่เคยพูดตามอารมณ์ได้เคยบอกไว้ ในหะดีษที่อิมาม อิบน์ มาญะฮฺ รายงานจากอบู มาลิก อัล-อัชชะรีย์ ว่า ท่านนบี ﷺ คือลัลลอฮฺ ฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวว่า “**แท้จริง มีมนุษย์กลุ่มหนึ่งจากประชาชาติของฉันที่ดื่มเหล้า โดยที่พวกเขาตั้งชื่อเหล้าเหล่านั้นด้วยชื่อที่ไม่ใช่ชื่อของมัน และเล่นดนตรีด้วยเครื่องดนตรีต่างๆ นานาชนิด แล้วอัลลอฮฺก็ทรงให้แผ่นดินสูบพวกเขาและทรงทำให้ส่วนหนึ่งของพวกเขากลายเป็นฝูงลิงและสุกร**”³¹

เมื่อพวกเราเป็นเช่นนั้นแล้ว คำพูดของเราที่ว่า “แท้จริงท่านนบี ﷺ เป็นที่รักของเราเหนือมนุษย์และสิ่งอื่นใดทั้งหมด” จะเป็นจริงได้อย่างไรเล่า ? การกล่าวอ้างเช่นนั้นจะให้ประโยชน์กับเรา ณ อัลลอฮฺ ตะอาลา ผู้ซึ่งรู้ทั้งสิ่งเร้นลับและสิ่งเปิดเผยได้กระนั้นหรือ ?

³⁰ อัล-มุสนัด หะดีษเลขที่ 45 เล่ม 1 หน้า 173 เซคอะหมัด ซากิรฺ วินิจฉัยว่าเศาะฮิหฺ เจริงอรรถมุสนัด เล่ม 1 หน้า 173

³¹ เศาะฮิหฺ สุนัน อิบน์ มาญะฮฺ กิตาบ อัล-ฟิตัน บรرف อัล-อูฎุบัต หะดีษเลขที่ 3247 เล่ม 2 หน้า 371